

Oktober 2017

Oktober månad har inte varit så nådig mot oss. Grått regnigt och starka vindar. Så starka att utemöblerna, (som fått stå kvar ett litet tag till *om utifall att* sommaren skulle ångra sig) förflyttade sig en bra bit och tog med sig parasollfoten gjort av sten. Den foten som annars står så stadigt på jorden att man behöver hjälp för att flytta den. Men så idag, lagom till vår medlemsträff så fick vi njuta av en härlig höstdag. En del kanske till och med passade på att ta sig en promenad till Klockargården. Visst är det förvånansvärt grönt ännu, dock helt beroende på var man befinner sig. I ena änden av vår gård har den tidigare så färgglada lönnen blivit helt kal, medans vår underbara klematis på uteplatsen ännu är sommargrön och frodig. Dock har syrenen *börjat* tröttna och ser faktiskt ut att längta efter sin vintervila.

Men idag ska här inte vilas, nej här ska det bli tjo och tjim. Nu mer än någonsin behöver vi lite tjo och tjim som motvikt till terroristdåd, bilsprängningar och nedskjutningar var och varannan dag. Det är nästan så man längtar tillbaka till Tumba-Tarzans dagar.

Så glad man är att det inte är Donald Trump som står därframme och hälsar välkommen, utan vår alldeles vanliga ordförande Kent Jakobsson. Ur Donald Trumps mun rinner det en flod av lögnar och han skäms inte ett endaste skvatt för det, medan Kent kände sig skamsen för att ha fått oss att tro att "Mor Annas stuga" på vårt tjugusiga programblad, förmodligen var ett hus i egna kommunen. I själva verket var det fotografens mosters hus, beläget i något av våra sydligare landskap.

Men helt riktigt och alldeles sant är att den 14 november har man en unik möjlighet att få följa med till Apoteksmuseet. Här kan det möjligen finnas diverse redskap och medikamenter som var nödvändigt för att borra sig in i skallbenet, alternativt bota vansinne med. Förmodligen inget ställe för den **Inbillade sjuke** att besöka, men inte heller för den som känner att benen är lite ostyrsliga. Lokaliteterna är så långt ifrån handikappanpassade som man kan tänka sig. Men håller bara benen så passa på, för på detta museum kan man inte bara slinka in hur som helst, utan endast i bokade grupper. Men nu tar vi ett skutt, en hel månad fram i tiden, till den 14 december. Då har man chansen att smörja kråset rejält. Då dukar Sågbäcksgymnasiet upp sitt fantastiska julbord. På vilket Kent säger sig ha noterat att, **absolut ingenting saknas**. Här är det ju kockeleverna i restaurangskolan som med all säkerhet kommer att prestera till sitt allra yttersta, för att få godkänt av sina lärare.

Året går mot sitt slut och det är dags att beställa den förträffliga PRO almanackan. Blåa till pojkarna och rosa till flickorna. Det uttalandet ligger inte alls i tiden, kära Kent. Så nästa år kanske den kommer i regnbågens alla färger, vem vet.

Vi får inte gråa ner oss över november. Nu ska vi se till att plocka de godbitar vi kan hitta i tillvaron och vi har fortfarande en hel del att bjuda på ur det egna programbladet.

Jag vet inte om detta med Halloween har gått hem till fullo hos oss som är lite äldre, eller i Sverige över huvudtaget. Har själv inte förstått vitsen med att skrämma vettet ur någon genom att klä ut sig till benrangeltids, tids nog blir man ju ett i alla fall vad det lider. Men visst är det ändå lite mysrysig när nackhåren reser sig en gnutta av en lite *lagom* läskig rysare. Och jag är mer än övertygad om att resan till Transsylvanien, som är inplanerad till nästa höst av vår resekommittè kommer att vara fulltecknad i ett huj. Utöver allt annat som är helt enastående med denna resa, så blir det ett besök på greve Draculas slott. Det är ju vid dessa tillfällen som det är så härligt att åka med en grupp. Man kan hålla handen och stå tätt, tätt, tätt tillsammans.

Kent är minsann inte senkommen, han påminner redan nu om att här gäller det att inte glömma krucifixet och vitlöken hemma. Han vet tydligen hur man håller varulvar och annat oknytt borta.

Nu har vi kommit fram till den punkt i dagens program, där jag kommer att föreställa mig i ett fiktivt badkar (*fiktivt*, eftersom vi inte äger något) fyllt med ljuvligt badskum. Placerat några värmeljus på badkarskanten, dämpat belysningen och ställt dörren på vid gavel. Kanske med ett litet glas rött från Nya Zeeland. Utanför i närmast angränsande rum har jag placerat Björn Holmstens trio, som består av piano, kontrabas och klarinett. Kontrabasen står för gunget och vibrationerna, klarinetten för det mjuka kvillrandet och pianot för själva grunden. Där skulle jag ligga och njuta av, Wild cat blues, Petite fleur, Sweet Georgia Brown, All by myself och Memories of you, m fl. tills huden på tårna och fingrarna har skrumpnat och blivit vita. Jag har undrat förut och gör det fortfarande. Varför alla dessa "oldboys" som har jazzen som sitt livselixir, blir som gamla årgångsviner. Raspigare, mustigare, frimodigare och smakfullare. Och heller inte nödbjudna. Utan större prut fick vi ett extranummer att njuta av innan det alltid lika efterlängtade kaffet dukades fram.

Jag har med tiden fått en konstig känsla av att våra medlemmar önskar få ut något mer av sin kaffebiljett a`20:-. Kan vi fortsättningsvis kanske utöver kaffe med dopp och trevlig underhållning, låta en rolig historia ingå i priset. Det underlättar ju för Kent som slipper snegla på hustrun efter godkännande varje gång. Här gäller det bara att stå upp för det medlemmarna har betalat för.

Ibland blir saker och ting inte riktigt som man tänkt sig. Underhållningen på nästa månadsträff blev på grund av sjukdom, inte den vi har annonserat om i programbladet. Men allting löser sig och vi har lyckats ersätta Åsa Bergh med Ove Engström, som kommer att göra sitt allra yttersta för att underhålla oss på månadsträffen 28 november.

Frånsett vår digra skara pratglada PRO:are (112 st), var det ovanligt tyst denna dag i Klockargården. Endast ljudet från diskmaskinen och skramlet av porslin som travas tillbaka in i skåpen är vad som hörs i korridorerna. (för tidigt nu att lägga till att endast tomten är vaken.) Men naturligtvis ljuder pladdret från fyra nöjda kaffetanter som är mycket belåtna efter dagens värv. Idag *anar* vi skymningens antågande, nästa gång kommer det definitivt att vara mörkt när vi lämnar Klockargården efter medlemsträffen.

**(Men inget mörker finns att förbanna, så länge du har ljus att tända)*

E Lundmark